

рятъ като престѣпникъ, и слѣдъ малко время стигна това и до неговы-ты уши. Душя-та му никакъ не ся смути, кога чу това, и при вечерь дойде пакъ подъ онѣжъ маслинѣ съ еднакво весело лице, каквото и всякога. Слѣдъ малко дойде и Андрей тамо, но съ мысль, че или нѣма да наиде никакъ Теофила, или ще го наиде глѣбоко оскрѣбенъ и угрыженъ. Обаче колко ся удиви, кога наиде добраго старца задоволна и весела, както го виждаше всякога.

Е! токо ми истина, сосѣде, рече му, това вече не могъ да разумѣжъ, какъ и днеска ся види лицето ти толкова весело, какъ си толкова миренъ, когато толкова голѣма бѣда тя угрожава. Правъ-тъ твой е менѣ непостижимъ.

Какъ, друже Андрее, отговори старецъ-тъ. Немà и вы мя мните повиненъ?

— Немà тя азъ мнѣ повиненъ? А! знажъ че си невиненъ като дѣте въ майкѣ. Но начяльникъ-тъ ако тя почете за повиненъ, ако тя извади изъ службѣ-тъ, ако тя затвори? тогава тыя твои не-счастны дѣчица.... Не можè повече да проговори отъ слѣзы.

Благый, милостивый пріятелю! извика Теофилъ, и стисна го за рѣкѣ-тъ, нашъ-тъ начяльникъ не е мѣчитель; той е правъ человекъ, и знае что е длѣженъ на законы-ты, затова вѣрвамъ, че не ще поиска да мя осѣди своеволно. И така не бойтеса. Но ако и да надвые лѣжя-та, и ако мя осѣди князь-тъ